

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. W. HORNUNG

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Η δολοφονία του Γονόλαμ Γκρήν είχε αναστατώσει όλο το Λονδίνο και η έφημερίδες αφιέρωναν σελίδες ολόκληρες για την περιγραφή και των ελαχίστων λεπτομερειών. Ο δολοφόνος ήταν ο Ρόουλαντ Τσάντλερ, ο οποίος είχε γίνει άφαντος άμέσως μετά το έγκλημα.

Την ίδια εκείνη ημέρα ταξίδευα με το νυχτερινό εξπρές για το Κριού της Σκωτίας. Είχα θυσιασθώ στην ανάγνωση της έφημερίδος μου, όταν ξαφνικά τα μάτια μου πέσανε σε μία φωτογραφία που ήταν τυπωμένη στη μέση της πρώτης σελίδος. Διάβολε!... Ήταν η δική μου φάτσα, ίδια κι' απaráλλαχτη. Μήπως λοιπόν άρχισε να μου χαμογελάει ή δόξα, που μάταια τόσα χρόνια είχα κυνηγήσει; Άλλοίμονο όχι!... Κάτω από τη φωτογραφία μου δεν ήταν τ' όνομά μου! Ήταν το όνομα του Ρόουλαντ Τσάντλερ! Του δολοφόνου!

Έξ ενστίκτου, μόλις πέρασε η πρώτη μου έκπληξις, ύψωσα την έφημερίδα μπροστά στα μάτια μου κι' άρχισα να προσποιούμαι τον μύωπα. Γιατί στο διαμέρισμα που θρискόμουνα δεν ήμουνά μόνος, Ήταν κ' ένας άλλος ταξιδιώτης με γένεια και σηκωμένον τον γιακά του παλτού του και δεν ήθελα ν' αντίληφθώ την όλεθρία αυτή όμοιότητα.

Έξαφνα όμως ο συνταξιδιώτης μου άφησε στα γόνατά την έφημερίδα του και μου είπε:

— Τί φοβερό έγκλημα!...

Για μία στιγμή σκέφθηκα να μην του δώσω απάντησι. Έπειτα όμως τον κύτταξα και του απάντησα:

— Πράγματι φοβερό!...

Τα μάτια του ήσαν σκληρά. Μου φάνηκε μάλιστα ότι με περιεργαζόντουσαν ύποπτα!...

— Τί χαριτωμένος νέος αυτός ο Τσάντλερ!... Ο δολοφόνος έννοω, μου είπε πάλι ο συνταξιδιώτης μου.

— Πολύ χαριτωμένος! Έπανέλαβα μηχανικά.

— Εκείνο που μου κάνει δέ περισσότερη έντύπωση, είναι η ηλικία του, έξακολούθησε ο συνταξιδιώτης μου, χωρίς να θγάξει τα μάτια του από πάνω μου. Βρίσκω μάλιστα παράξενο πως, άφου είναι τόσο νέος, είναι συγχρόνως και παντρεμένος...

— Αυτό του είδους οί άνθρωποι παντρεύονται νέοι... ψιθύρισα.

— Α! Άλήθεια;... Και οί άνθρωποι του είδους του δικού σας, τί κάνουν; Έσείς δεν είσθε παντρεμένος;

Έδίστασα λίγο πριν απαντήσω. Ο άνθρωπος αυτός άρχισε να μου γίνεται πολύ αντιπαθητικός, με τις άναιδέεις έρωτήσεις του και το άναιδέστερο ακόμα βλέμμα του. Και θα τον έβαζα στη θέσι του, αν μου άρεσαν οί καυγάδες και αν πρό παντός δεν ήθελα ν' αποφυγω ιστορίες, σταμάτημα του τραίνου, άνακρίσεις κλπ. Γι' αυτό του άποκρίθηκα ότι ήμουν παντρεμένος, όπως και ήμουν πράγματι.

— Και που είναι η γυναίκα σας; με ρώτησε.

— Την άφησα στο Λονδίνο.

— Διαβάσατε στο φύλλο αυτό την περιγραφή του έγκλήματος;

— Την διάβασα.

— Αυτό ο Τσάντλερ είναι ώραίο παιδί, δεν θρискετε;

— Δεν μπορεί κανείς να κρίνει από μία φωτογραφία τυπωμένη σ' έφημερίδα, είπα ζωηρά, σαν να μόνουνα στ' αλήθεια ο δολοφόνος κ' ήθελα να κάνω τον συνταξιδιώτη μου να φαντασθώ ότι πιθανόν να μην έμοιαζε ο Τσάντλερ με τον... Τσάντλερ στην πραγματικότητα και συνεπώς με μένα...

— Βρίσκω ότι του μοιάζετε πολύ, ξανάπε σε λίγο ο συνταξιδιώτης μου.

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησα κατόπιν. Μήπως αυτή η όμοιότης σας κάνει να νομίζετε ότι εγώ είμαι ο Τσάντλερ;

— Α! Μπα, κάθε άλλο! είπε κοροϊδευτικά.

— Μή ξεχνάτε ότι ο Τσάντλερ είναι μπακαλόπαιδο!...

— Και σεις τί είσθε;

— Εγώ!.. ω! εγώ γράφω. Καταλαβαίνετε ναί ή όχι; φώναξα άπότομα.

Ο συνταξιδιώτης μου φάνηκε σαν να προσεβλήθη. Ίσως, σκέφτηκα, να ήταν μπακάλης κ' έκανα γκάφα να μιλήσω με τόσο περιφρόνησι για το έντιμο αυτό επάγγελμα.

— Τέλος πάντων, μου είπε, θα όμολογήσετε ότι φερθηκα πολύ ευγενής μαζί σας.

— Τί έννοείτε;

— Τί έννοω; Κάθε άλλος στη θέσι μου θα είχε σταματήσει το τραίνο χτυπώντας το κουδούνι του κινδύνου και... ξερέτε θέβαια το γιατί;...

— Γιατί μοιάζω μ' αυτόν τον κακούργο τον Τσάντλερ; είπα με άγανάκτησι.

— Φαντάζεσθε ίσως ότι σας πήρα γι' αυτόν, έ;

— Όχι το φαντάζομαι, αλλά είμαι θέβαιος. Το έχω μάλιστα αντίληφθώ από πολλή ώρα. Κ' η αλήθεια είναι πως η όμοιότης μου μ' αυτήν τη φωτογραφία είναι καταπληκτική.

— Νομίζετε; Έ! λοιπόν θα σας δείξω μίαν όμοιότητα πιο καταπληκτική ακόμα!

Και συγχρόνως έβγαλε την περρούκα του και τα γένεια του. Βρέθηκα άξαφνα μπροστά στον έαυτό μου, όπως είμαι το πρωί άχτένιστος!

— Βλέπετε, γελαστήκατε, μου είπε μ' ένα σατανικό γέλιο εκείνος. Ούτε μία στιγμή άπ' το μυαλό δεν μου πέρασε ότι είσθε ο Ρόουλαντ Τσάντλερ, για τον άπλούστατον λόγο, ότι ο Ρόουλαντ Τσάντλερ είμ' εγώ!...

Πρην προλάθω να συνέλθω από την έκπληξί μου, έβγαλε το πιστόλι του και με διέταξε:

— Καιρός να τελειώνουν τ' άστεία! Έμπρός! Γδύσου! Σε προειδοποιώ ότι αν δεν με υπακούσης σ' ό,τι σου πω, είσαι νεκρός! Γδύσου είπα...

Ο φόβος με είχε παραλύσει και άσυναίσθητως άρχισα να έκτελώ τη διαταγή του.

— Δώσε μου τα ρούχα σου και πρόσεξε να μη θγάλης τίποτα από τις τσέπες σου... Πόσα λεφτά έχεις μαζί σου;

— Πέντ' έξη λίρες, τραύλισα.

— Άσ' τες εκεί που θρискονται!

Έβγαλα το σακκάκι μου και το γιλέκο...

— Και το πανταλόνι; ρώτησα.

— Και το πανταλόνι και τη φανέλλα, και όλα. Όλα άνεξαιρέτως όλα... Να μείνης τσίτσιδος κ' έπειτα θα φορέσης τα δικά μου ρούχα.

Όταν κόντευε να τελειώση το άλλαγμα, είχα ήσυχάσει λίγο.

— Θα θέλετε φυσικά, του είπα, να κατεβήτε από το τραίνο και να σας πάρουν για μένα, έ; Άλλά μ' αυτό δεν έχετε να κερδίσετε παρά μία νύχτα, την άποψινή... Γιατί αύριο...

Ο Τσάντλερ μ' έκύτταξε ειρωνικά και είπε με φωνή καταχθόνια:

— Όστε φαντάζεσαι ότι έκανα όλον αυτόν τον κόπο, για να κερδίσω μία νύχτα;

— Φαντάζεσαι ότι θα σ' αφήσω να ζήσης για να μου περάσης έσύ αύριο τ' όσκοινι στο λαιμό;

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πια καλά το σχέδιό του. Θα με σκότωνε και θα ένόμιζαν ότι εγώ ο Ρόουλαντ Τσάντλερ είχα αυτοκτονήσει. Και έτσι ο πραγματικός δολοφόνος θα μπορούσε να ζήση άνετα με τους καρπούς των έγκλημάτων του!

Το αίμα μου ανέβηκε στο κεφάλι. Ένοιωσα μέσα μου μία υπεράνθρωπη δύναμι και μ' ένα πήδημα του άρπαξα το χέρι που κρατούσε το περιστρόφο. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και η σφαύρα έσπασε το αντικρινό τζάμι...

Τότε άρχισε ένας θανάσιμος άγώνας μεταξύ μας, κυλιστήκαμε κάτω, μ' αυτός ήταν δυνατότερός μου και κατώρθωσε να γονατίση στο στήθος μου.

Όλες μου η δυνάμεις είχαν συγκεντρωθώ στ' άριστερό μου χέρι, με το όποιο έσφιγγα το δικό του και απομάκρυνα το πιστόλι. Άλλά σιγά-σιγά, ένιωθα να έξαντλούμαι, είχα παραλύσει κ' έβλεπα τον θάνατο να πλησιάζη... όταν άξαφνα άνοιξε με όρμη ή πόρτα κ' ένας γίγας με σκληρό καπέλλο έπεσε άπάνω στον κακούργο, του άρπαξε το πιστόλι του κ' έλευθερώθηκα...

Ήταν ένας ντέτεκτιβ που θρискόταν στο δίπλανό θαγόνι κι' άκουσε τον πυροβολισμό. Άλλά το άστεióτερο άπ' όλα σ' αυτήν την ιστορία είναι ότι ο ντέτεκτιβ αυτός στον όποιο όφείλω τη ζωή μου, παρακολουθούσε... έμένα ως Τσάντλερ κ' έσχεδιάζε να με συλλάβη μόλις φτάναμε στο Κριού!... Πάντως δεν έγλύτωσα από τους μπελάδες, γιατί μάς έπιασαν και τους δυο και την άλλη μέρα μόνο κατάφερα ν' άποδείξω την ταυτότητά μου...

